

A Teremtés létrehozásának oka

Ami végbement a Szellemi Birodalomban, az volt az oka a Teremtés létrehozásának, az egész Univerzum összes szellemi és anyagi fajta teremtésével.

A Teremtés létrejötte előtt csak a Szellemi Birodalom létezett, ez egy felmérhetetlen boldogságban élő világ volt, ahol a szellemi lények örültek a létüknek, és az erő és világosság birtokában rendeltetésüknek megfelelően alkothattak. És ez az „alkotás” ismét szellemi teremtésekből állt, gondolatok és eszmék megvalósításából, amelyek Istenből áradtak a lényekhez, és amit ők tehát mérhetetlen boldogsággal kiviteleztek, mivel a hozzávaló erő a rendelkezésükre állt, és akaratukat is szabadon használhatták.

Soha nem kellett volna a szellemi lények boldogság-állapotának megváltoznia, sem az erejük korlátozásától, sem a világosságuk csökkenésétől félniük, amíg Istenük és Teremtőjük iránti szeretetük változatlan maradt, ami tehát átsugározta őket az isteni szeretet-világossággal.

De aztán egy olyan állapot következett be, amikor egy új látásmód nyílt meg a lények előtt, amikor nekik az első teremtett lény, a Fényhordozó, Lucifer által az örök Istenség – a láthatatlansága miatt - bizonytalanok lett beállítva, és amikor ő így magát állította be annak, akiből minden szellemi lény keletkezett, és tőlük az Istenként és Teremtőként való elismerést is követelte.

A lények most egy ellentmondásba kerültek, mert szeretetük azé volt, aki megteremtette őket, viszont a Lucifer általi bemutatás megzavarta őket, sőt, hihetőnek is tűnt, mert Lucifer világosságban és fényességben sugárzott, és egy felette álló lényt ők sem tudtak meglátni. Csak még bennük volt a felismerés világossága, aminek következtében Lucifer állítását is kétkedéssel fogadták. De eközben egy folyamat indult el bennük: a világos pillanatok gyenge homályosodással cserélődtek, és minél inkább átadta magát az utóbbinak, annál hosszabb lett az elsötétült gondolkodás fázisa, vagy pedig: tisztultak a gondolatok, és világosan felismerte a lény az igazi eredetét. Ez utóbbiak felismerését Lucifer többé már nem tudta megzavarni. De az előzőek hamarosan hatalmába jutottak, hozzá csatlakoztak, Istenüket és Teremtőjüket látták benne, mert ellenálltak a világos pillanatoknak, amik mindig újra felmerültek bennük, mielőtt létrejött végleges bukásuk a mélybe.

Lucifer csorbítatlan erejéből kezdetben végtelen sokaságú legboldogabb szellemlényt hívott életre, és teremtményeinek ez a bősége egy téves öntudatot növesztett benne. Már nem látta a forrást, amiből ezt az erőt szerezte, hanem csak az erő „bizonyítékát” látta, ami őt elárasztotta,

és ezeket a lényeket egyedül csak magának akarta, habár tudta, hogy ők annak is tulajdona, akinek az erejéből meríthetett.

De nemcsak birtokolni akarta őket, hanem ezekben a lényekben a világosságot – ami eredetüket egyértelműen bizonyította – homályossá is akarta tenni. Sikerült tehát a lényeket egy meghasonlásba taszítani, ami azonban a boldogságukat is kisebbitette, és meggátolta teremtő tevékenységüket – míg végérvényesen uruk javára döntöttek, és ezáltal mind a lények, mind a Fényhordozó az erejüket és világosságukat is elvesztették, és a sötétségbe zuhantak. És ez a szellemi esemény – amit nektek embereknek csak nagy vonalakban lehet megmagyarázni – volt a végtelen Teremtés szellemi és materiális fajtájú keletkezésének indítéka.

1958. 07. 03.

Ezek a Teremtések csak átalakított, elpártolt szellemiek. Ez a szellemi az Istentől való elszakadás által, tehát tőlem végtelen messze távol, szubsztanciájában folyton keményebb lett, minél messzebbre esett. Ezt úgy kell érteni, hogy az Istenből való szellemi erő, ami mindig élénkebb tevékenységre ösztönöz, ezt a szellemit már nem tudta megérinteni, mert az ellenállt neki. Így megszűnt a tevékenysége, mozgékonyága – az élet - megdermedt, és ami visszamaradt, az a teljesen elkeményedett szubsztancia volt – ugyan Istentől kisugárzott erő, de mégis hatás nélkülivé vált.

Isten szeretete és bölcsessége azonban a szellemi számára eredetileg más rendeltetést gondolt: az ő akarata szerinti rendületlen tevékenységet, ami azonban legyen egyúttal a lény akarata is. A szellemi lények a rendeltetésük ellenére cselekedtek, erejüket istenellenes akarat szerint akarták használni, ám ezt nem tudták már megtenni, mert elbukásuk által megfosztották magukat erejüktől. Isten szeretete most újra megfogta a teljesen elkeményedett szubsztanciákat, ami már önmagát sem ismerte fel, ami csak egy istenellenes szellemi szubsztancia koncentrációja volt. Szereteteréje szétválasztotta egymástól ezeket a szubsztanciákat, és ebből a legsokoldalúbb Teremtés-művet hozta létre. Tehát mintegy átalakította az egykor belőle kisugárzott erőt, megadta minden egyes Teremtés-műnek a rendeltetését, és az a muszáj-törvényben be is teljesült, annyira, hogy a feloldott szellemi most tevékenységre lett kényszerítve, de bármiféle éntudat nélkül, ami pedig szellemlényként előzőleg tulajdonában volt. Tehát alapjábanvéve a teremtmények nem mások, mint ami az őскеzdetben Istenből lényként kezdetét vette, csak – ami tökéletességét illeti – egy teljesen más állapotban. Mert minden teremtmény önmaga az, vagy csak magában foglalja a tökéletlen szellemit, ami a visszatérés útján van Istenhez.

A tökéletes szellemi lényeknek nem volt anyagi teremtésre szükségük, ők maguk önmagukból csak kihelyezték eszméjüket és gondolatukat, de ezek ugyanakkor tulajdonképpen akarataik, gondolkodásuk és határtalan erejük szellemi termékei voltak. Olyan világ volt ez, amelyben csak a tökéletes mozgott. Nem volt benne semmi hiány, semmi korlátozás, és semmiféle megközelíthetlenség, mert ez csak akkor állt elő, amint az Univerzum az Istentől elbukott lények elrejtőjeként, a tökéletlen szellemiek

beburkolójaként szükségessé vált, amiben tevékenységre lett kényszerítve. Tehát ahol valamilyen forma található, abban tökéletlen szellemi is van fogvatartva, és minél szilárdabb a forma, annál keményebb és istenellenesebb a benne megkötött szellemi. De maga a forma, az anyag is ilyen tökéletlen szellemi, amit csak Isten szeretetereje tart össze, egyetlen célt szolgálva: a szellemi lények hordozójaként ezeket felemelkedésre segítse.

Mindezeket a szellemi szubsztanciákat isteni szereteterő veszi körül, de nincs rájuk kényszerítő hatással, azért hogy az ellenállásukat erőszakkal megtörje. Habár a Teremtés-műveknek Isten akarata szerint bizonyos tevékenységet kell elvégezni, de a benne levő szellemi nem lesz kényszerítve az Istenhez fordulásra. Ezért megtörténhet az is, hogy egy össz jellemhez tartozó szellemi megteszi az egész menetet a teremtett dolgokon át az utolsó, emberkénti megtestesülésig, azonban ellenállását még nem adja fel Istennel szemben, mivel azt a szabad akaratának kell létrehozni - amivel ismét a Sötétség urához is fordulhat.

De a muszaj-törvényben végzett állandó tevékenység többnyire létrehoz egy mérséklődést az Istennel szembeni ellenállásban, mivel a lény már a legcsekélyebb saját tevékenységnél is érez bizonyos jóérzést, ami az őslénye erő-megnyilvánulásának a megfelelője.

A megszámlálhatatlan csillagvilág a benne található teremtményekkel ennek az egykori, a Szellemi Birodalomban történt elbukásnak a következménye. Még örökkévalóságokon keresztül fennállnak, mindig újabb teremtmények keletkeznek, hogy minden egykor elbukott megtehesse az Istenhez való visszatérés útját. Örökkévalóságok múlnak el, míg a visszatérés munkája befejeződik, míg az utolsó elkeményedett szellemi is feloldódik és ráléphet a visszatérés útjára.

De egyszer minden ilyen teremtmény átszellemlül, egyszer megint csak egy „szellemi világ” lesz, ahol minden szellemi Istennel azonos akarattal lesz tevékeny és összehasonlíthatatlanul boldog. Isten egyszer eléri a célt, hogy nemcsak „teremtményei”, hanem „gyermekai” lesznek körülötte, akiknek a legmagasabb boldogságot készítheti, mert végtelen szeretete állandó boldogításra készítheti, és nem engedi addig nyugodni, míg célját el nem érte.

Ámen.